

Beste Leona,
Geachte organisatoren van deze Brassier 2016-herdenking,
Geachte Dames en Heren,

Vooreerst mijn oprechte dank om als burgemeester van Dilbeek bij deze plechtigheid betrokken te worden. Ook al is Paul een Humbekenaar van geboorte en Ereburger van Grimbergen, dan nog is de band met Dilbeek-Schepdaal even sterk. Ik kom daar seffens nog even op terug.

Ik heb jammer genoeg niet de eer gehad om Paul echt persoonlijk te kennen; via mijn vader Jan Segers – die hem en Leona wel persoonlijk kende – wist ik natuurlijk wel wie hij was en wat hij deed.

Daarom leek het me dan ook passend om bij een hulde als vanavond zeker ook even te rade te gaan bij zijn Schepdaalse volks- en spitsbroeders.

En zie: uit een toespraak van Hugo Broeckx - toenmalige frontman van de Schepdaalse gemeenschapsraad uit die tijd, alsook bezieler van VTB-VAB Schepdaal, vandaag VTBCultuur – haalde ik enkele passages naar aanleiding van een eerdere huldetentoonstelling...

Ze zijn immers zo treffend dat ik ze jullie – en in het bijzonder al diegenen die Paul persoonlijk hebben gekend – niet wil onthouden...

We leerden *Pol den Brassier* kennen begin 1980, maar wisten wij veel dat zijn naam eigenlijk “De Valck” geschreven werd. De kennismaking gebeurde tussen pot en... spa! Hoewel de naam van die nieuweling, ‘Brassier’, bij velen taferelen ocriep van bacchanalen, carnavalsfeesten of historische drinkgelagen, was dat totaal fout gedacht !

Want de drager van deze naam nam doorgaans niets straffer tot zich dan... spa, enkele zeldzame uitschuiwers niet te na gesproken. Fout ook voor wie de nieuweling met vreemde naam verkeerdelijk associeerde met de Franse zangersdynastie ‘Brassens’!

Wie in Schepdaal naar de verblijfplaats van ‘Pol De Valck’ vroeg, liep veel kans om voor verdere inlichtingen naar het gemeentehuis verwezen te worden. Bij de vraag echter naar ‘Brassier’ volgde daarentegen stellig de aanduiding: “Ah Brassier? ... Da’s ginder: Dreef 12”.

Zijn tekeningen waren even zeer illustraties van zijn karakter, van zijn onverwoestbaar optimisme, van zijn geloof in en zijn hoop op een betere toekomst. En om de gewijde artikelen helemaal rond te maken: ook van zijn LIEFDE voor de VRIENDSCHAP!

Want Pol betekende voor ons - zijn vrienden - de incarnatie van de oprechte vriendschap.

Zo kregen we Pol op verschillende reizen mee als reisgenoot. Over het weer moesten we ons dan alvast geen zorgen maken: met Pol hadden we immers de zon mee in de groep! Onverstoorbaar goed gezind, geen enkele situatie of voorval bracht hem in paniek.

Pol zal voor ons, de overlevenden van de kring, allicht voor altijd de beste Vlaamse cartoonist blijven, gezegend met een talent van wereldklasse...

En toch... boven deze ruim verdiende eretitel, zal **Pol den BRASSIER** blijven wat hij tijdens zijn veel te kort verblijf tussen ons altijd is geweest: een **VRIEND**.

En daarvan is elke letter met hoofdletters uitgesproken!!!

Beste genodigden,

Beter en treffend als deze posthume vriendenboodschap leek me niet mogelijk. Ik wenste ze naar aanleiding van deze avond toch even te gebruiken, waarvoor mijn dank Hugo!

Beste vrienden,

Het tekentalent van Brassier omschrijven, doe ik niet. Het is reeds door zovele kenners en recensenten voorgedaan. De talloze publicaties in zovele tijdschriften, week- en dagbladen opnoemen – het waren er véél en dus wegens bekommernis er te vergeten, doe ik dat niet ! De zò vele tentoonstellingen en nationale en internationale prijzen opsommen die zijn professionele carrière sierden, doe ik niet... Ik mag immers veronderstellen voor een keur van Brassier-liefhebbers te staan dat dit ten volle kent !

Maar deze bedenking wil ik wèl met jullie delen: mocht dit nù – vandaag - om één of andere sporter, zanger, schrijver of artiest gaan: met dit palmares was hij ongetwijfeld de koning te rijk. Letterlijk en figuurlijk.

Of is dit nu eenmaal het lot van de cartoonist misschien? Een beetje te vergelijken met zovele pareltjes uit de kleinkunst die het moeten afleggen tegen prestaties in commerciële hitlijsten?

Wat mij betreft: laten we maar duidelijk kiezen voor het ambacht van de spotprenttekenaar. En in dit ambacht was Pol De Valck – Brassier - een grootmeester. Een ware, Vlaamse ambassadeur zelfs!

Wie er recensies over zijn werk op naslaat kan niet naast de bevinding kijken over de tijdloosheid van zijn in één prent gebalde situatieschetsen. Met een prik of sneer voor wie het verdiende, met een zalige glimlach voor wie het voorgeschoteld kreeg. Waar sommigen een essay van meerdere bladzijden of een hele redevoeering voor benodigen, pende Brassier treffend neer in enkele lijnen. Raak ! En mèt humor. Gezonde humor, nooit kwetsend en al zeker niet vulgair...

En wie er bovendien diezelfde recensies op naslaat zal ook duidelijk opgevallen zijn dat Brassier de communautaire problematiek niet schuwde, wel integendeel.

Vlaams-Waalse tegenstellingen werden sierlijk geduid. Begrippen als ‘wafelijzerpolitiek’ kregen door Brassier een visuele kracht. Of wantoestanden voor Vlamingen in Brussel, zoals gevat verbeeld door gewezen Schaarbeeks burgemeester Nols die de Vlamingen voor zijn loketten met de bezem buitenveegt.

Of de wurgende invloed van het Franstalig-Brussels imperialisme, met als typebeeld de Brusselse octopus die zijn tentakels op de Vlaamse Rand plant...

Wie wat verbeelding heeft, kan aan het dromen gaan: welke spotprenten zou Brassier vandaag zou gebracht hebben: de 6de Staatshervorming, het Eurostadion, Linkebeek, de Brusselse tunnels, ...
Eén ding weet ik zeker: hierboven zullen ze ongetwijfeld al veel gelachen hebben !

Beste vrienden,

Al heb ik Paul dan nooit persoonlijk gekend, dan heeft hij bij mij als jonge adolescent -met interesse in die communautaire problematiek - in de jaren '70 en later alvast wèl heel wat bezieling nagelaten. Nogmaals: niet door ingewikkelde retoriek, slogans of doorslaggevende teksten. Wèl door zeer treffende situatieschetsen. Wat een Kunst. Ja: met grote K!

Het is dan ook met héél veel erkentelijkheid èn dankbaarheid aan Brassier dat ik ben ingegaan op de uitnodiging van het Brassier-Comité 2016 dat dit huldeboek tot stand bracht met de aansluitende tentoonstelling vanaf overmorgen.

Als huidige burgemeester van Dilbeek, waar Paul sinds zijn huwelijk met Leona in de jaren zestig èchte Pajotter onder de Pajottenlanders werd, vond ik het bovendien bijzonder passend en treffend deze hulde te mogen brengen in zijn geboortedorp Humbeek-Grimbergen.

Want Dilbeek-Grimbergen: niet toevallig twee straffe anti-Egmontgemeenten 'waar Vlamingen Thuis zijn'. Niet toevallig - maar wèl straf ! - dat Brasser uitgerekend die beide gemeenten verheugde met zijn aanwezigheid.

In Dilbeek-Schepdaal zijn we hem ook na 15 jaar helemaal nog niet vergeten.

Zo werd een echte Brasser-figuur de mascotte voor de jaarlijkse Schepdaalse Feesten. Werd een typisch streekproduct, een Valentino-praline als 'Brasserke' benoemd – waardoor ik trouwens jaarlijks het genoegen heb om samen met zijn echtgenote Leona de 'Brassertjesworp' te doen als onderdeel van de jaarmarkt. En de jaarlijkse succesvolle Schepdaalse stratenloop werd in Brasser-loop omgedoopt...

Zoals jullie merken: een naam die niet vergaat in Schepdaal !

Beste vrienden,
Beste Leona,

In naam van al diegenen die Paul - alias Brasser - persoonlijk hebben gekend,
en zeker ook in naam van al diegenen die net als Paul er vandaag niet meer zijn,

wil ik uit grote erkentelijkheid dit eresaluut brengen aan deze Vlaamse ambassadeur van de spotprent,
die met stijl, tact, eerbied en heel véél talent zijn ambacht uitoefende:
rustig bescheiden, complexloos en vanzelfsprekend Vlaamsgezind,
en vriend van héél velen voor het leven.

En VRIEND - uw weet het - is met hoofdletters uitgesproken.

Beste Paul, dank voor alles.
Beste Brasser, het ga je daar goed !
Onze groeten uit Dilbeek-Schepdaal.

Dankuwel

WS - 10.03.2016